

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ Από τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου Πρωτοτύπου δρ. 8. — Βιβλιοθηκῶν φρ. χρ. 8.	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ «Αναπλάσις» καὶ ἐκδόσεις τοῦ Χρυσόστομου ἐνδὲς Φλέσσα, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σύνεδρον.
---	---	--

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Βύχνης ἀξίων νὰ ἴδῃ τὸν Θεὸν διὰ τηλεσκοπίου. — Συνέντευξις μετὰ τοῦ Σέβασμ. Ἐπισκόπου Κεφαλληνίας κ. Διαμασκηνοῦ Πολυδώρου. — Ἡ εὐδαιμονία τοῦ οἴκου, ὑπὸ Ἀθανασίου Δ. Πάλλη. — Τὸ διήγημα τῆς «Αναπλάσεως». Ἡ Πραγματικὴ Ζωὴ, ὑπὸ Χρυστάλλας Διακαλοπούλου. — Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς Κυριακῆς 22 'Ιουλίου. — Δήλωσις περὶ «Αναπλάσεως» «Ἐπιγνώσεως» «Ὁρθοδοξίας».

Ὁ ΒΥΧΝΗΣ ΑΞΙΩΝ ΝΑ ΙΔῆ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΔΙΑ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟΥ

Λέγουσι ὅτι τὸ γῆρας εἶνε δεινόν, ἐπειδὴ δὲν ἔρχεται μόνον. Παρομοίως ἡδυνάτω τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ ἄρνησις τοῦ Θεοῦ δεινότερα καθίσταται, ἐπειδὴ δὲν ἐνσκήπτει εἰς μίαν κεφαλὴν μόνον. Τοῦτο ὑπεδήλωσεν ὁ Δαυὶδ, ὅταν εἶπεν: «εἶπεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός». Ἡ ἀρετὴ εἶνε τὸ ἐξαγόμενον ὑπερτάτης ἀφροσύνης τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ πηγὴ τῆς οἰκτροτέρας πνευματικῆς συγχύσεως καὶ παραφροσύνης.

Ἐισέλθετε εἰς οἶονδήποτε φρενοκομεῖον, καὶ γνωρίσατε ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς φρενοπαθείας, ἀπὸ τὰ μᾶλλον ἥπια καὶ ἀκίνδυνα, ἕως τὰ μᾶλλον σοβαρὰ καὶ ἀπελπιστικά. Ὅ,τι θὰ ἴδῃτε, ὅ,τι θὰ μάθῃτε, ὅ,τι θ' ἀντιληφθῇτε, θὰ ὑστερῇ πάντοτε ἀπὸ τὰ συμπτώματα τῆς ἀφροσύνης καὶ τῆς παραφροσύνης, τὰ ὅποια συμφύρονται, στροβιλίζονται καὶ ἐκπηδῶσιν ἀπὸ τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς συγγραφὰς τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀπίστων.

Ἐντὸς ἐνὸς φρενοκομείου δύνασθε νὰ εὕρητε ἀνθρώπους κατεχομένους ἀπὸ σταθερὰς ἰδέας, ψευδεῖς διὰ τοὺς ἑαυτοὺς των, ἀλλ' ἀληθεῖς δι' ἄλλους. Ἡ νοσηρὰ φαντασία των θέτει στέμματα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, φέρει πρὸ τῶν ποδῶν των βασιλίσσας, αἰτίνες δὲ θέν τοὺς ἐρώσι, καὶ δὲν εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ παράφρων ἀρεσκάμενος νὰ παίξῃ πρόσωπον θείας μεγαλειότητος. Τί εἶνε ἐδῶ ἡ παραφροσύνη;

νῆ; Σχετικὴ. Διότι αὐτὸ τὸ πρόσωπον τοῦ παράφρονος δὲν κατέχει ὡς πραγματικότητα τὰ πλάσματα τῆς φαντασίας του. Τὰ φαντασιοκοπήματά του ἐν τούτοις, αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀτόμου του, ἔχουσι ἀλήθειαν καὶ ἐπὶστασιν. Διότι ὑπάρχουν ἄνθρωποι φέροντες στέμματα, καὶ βασιλίσσαι, ὧν αἱ καρδίαι πάλλουν ὑπὲρ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν. Αὐτὴ ἡ θεότης ἀκόμη ἀποτελεῖ τὴν πρῶτην καὶ ὑψίστην ἀλήθειαν, καὶ δὲν εἶνε, καθ' ἑαυτήν, γέννημα νοσηρῆς φαντασίας. Ὡστε οἱ τοιοῦτοι παράφρονες θὰ ἡδύνατο νὰ ἐπονομασθῶσι λογικευόμενοι παρὰφρονες. Λογικευόμενοι, καθόσον ὅ,τι ἀποδίδουσιν εἰς τοὺς ἑαυτοὺς των εὐρίσκεται παρ' ἄλλοις γεγονὸς ἐν τῷ κόσμῳ τῆς πραγματικότητος· παρὰφρονες δέ, καθόσον ψευδῶς ἀποδίδουσιν εἰς ἑαυτοὺς τίτλους, ιδιότητας, καὶ καταστάσεις, αἰτίνες, δι' αὐτοὺς, μόνον ἐν τῇ πασχούσῃ φαντασίᾳ των ὑφίστανται.

Λάθετε τώρα τὸν χειρότερον τῶν παραφρόνων, ἕνα ἀφῶρητον μανιακόν, καὶ εἰπατέ τῳ· θάγῃ με τὴν μύτιν σου, ἦ, μύρισε με τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἦ, πρόσεξε ν' ἀκούσῃς με τὴν οὐγύνα σου, νὰ ἴδῃς με τοὺς πόδας σου. Ἐάν δὲν τὸ βάλῃτε στὰ πόδια, πιθανόν νὰ γλυτώσῃτε κακὴν κακῶς ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ παράφρονος. Διὰ τί; Διότι ἐν τῇ παραφροσύνῃ του δύναται νὰ διατηρῇ λογικότητα τινα, ἥτις δυσκόλως ἐγκαταλείπει καὶ τοὺς μᾶλλον πᾶσχοντας ἐγκεφάλους, περισσότερον δὲ ἡ παράφρων πρέπει νὰ ἦνέ τις, διὰ νὰ μὴ ἐννοῇ ὅτι τὸ στόμα τρώγει καὶ ὄχι ἡ μύτη, ὅτι ἡ μύτη δσφραίνεται καὶ ὄχι οἱ ὀφθαλμοί, ὅτι τὰ ὦτα ἀκούουν καὶ ὄχι αἱ σιαγόνες, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ βλέπουσι καὶ ὄχι οἱ πόδες, ὅτι δηλαδὴ ἐκάστη λειτουργία γίνεται διὰ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτῆς ὀργάνου.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ στοιχειώδης αὕτη λογικὴ, τῆς ὁποίας τὴν ἐπιβολὴν δὲν δύναται ν' ἀποτινάξωσιν οὐδ' αὐτοὶ οἱ παράφρονες, δὲν ἡμῶρεσε νὰ περισωθῇ ἐντὸς τοῦ σώλου, ὅστις ἐκλυδώνιζε τὸ θλαζονικὸν κρανίον ἐντὸς τῶν διασημοτέρων ὑλιστῶν, τοῦ Βύχνης. Φρονῶν, ὡς γνωστόν, ὅτι ἡ δύναμις εἶνε ἀπλὴ ιδιότης, ἀχώριστος τῆς ὕλης, ἀφιερώνει ὑπὲρ τῆς δοξασίας ταύτης τὸ πρῶτον κεφάλαιον τοῦ

συγγραμμάτων του «Δύναμις και ΐλη». Έν τῇ κεφαλῇ, δὲ τούτῳ ἀσχολεῖται καὶ εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι δύναμις δημιουργικὴ ἀπόλυτος, ἥτοι δημιουργὸς προσωπικὸς, Θεὸς-πνεῦμα, εἶνε ἀφρημένη καὶ κενὴ ἐννοία, μηδεμίαν ἔχουσα πραγματικὴν ὑπόστασιν.

Πάντα τὰ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα πρὸς τοῦτο προσάγει ὁ Βύχνερ, θέλωμεν ἶδει εἰς ἄλλα ἄρθρα, ὅτι ἀμιγλύνονται ἀναμεταξύ των ὡς πρὸς τὴν κενότητα καὶ τὴν ἀσθρότητα· ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκούμεθα νὰ γνωρίσωμεν ἐξ ὀνόματος τὸν λόγον. Ἡ κίνησις, λέγει, τῆς ὕλης ἐξαρτᾶται μοναδικῶς ἀπὸ νόμου, ἐν αὐτῇ διαδραμενέων, καὶ τὰ φαινόμενα ταῦτα εἶνε τὰ ἀποτελέσματα διαφορῶν τυχαίων συνθέσεων, ἢ ἀναγκαίων ὁρισμῶν κινήσεων. Ἡ ἐπιτύχη οὐδέποτε καὶ κατ' οὐδὲν μέρος, οὐδ' ἐστὶ καὶ κατὰ τὰ ἀπώτατα τοῦ διαστήματος σημεῖα, **διερευνηθέντα διὰ τοῦ τηλεσκοπίου**, ἀνευρέ τι γεγονός, ἀποτελοῦν ἐξάρτησιν τοῦ κανόνος τούτου καὶ ἱκανὸν ἵνα δικαιώσῃ τὴν ὑπόθεσιν ἀπολύτου δυνάμεως, ἀνεξαρτήτου τοῦ πραγματικοῦ κόσμου (Βύχνερ α" Γλῆ καὶ Δύναμις 2, Κεφ. Α', περὶ ὕλης καὶ Δυνάμεως). Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὁ Βύχνερ δὲν παρεδέχεται τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ, ὡς τὸν ἐννοεῖ ἡ πνευματικὴ καὶ χριστιανικὴ φιλοσοφία. Καὶ ὁ λόγος τῆς ἀρνήσεως ποῖος; Ὅτι ὁ Θεὸς παρίσταται ὡς Δύναμις πνευματικὴ καὶ ἀπόλυτος, ἥτις ὑφίσταται καὶ ἐαυτὴν καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ὕλικου κόσμου, ἢ δὲ ὑπαρξίς τῆς τοιαύτης δυνάμεως μένει ἀμαρτύρητος καὶ ἀναπόδεικτος. Καὶ εἰς τὴν βεβαίωσιν ταύτην ὁ Βύχνερ καταλήγει διὰ μεθόδου ἀπολυτάτης. Ὅλα τὰ ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα ἀφρονα καὶ ἀκαταμάχητα παρέχουσιν ἡ ψυχολογία, ἡ λογικὴ, ἡ θρησκεία, ἡ φιλοσοφία, αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι, καὶ ὅλας τὰς περὶ ἀνωτάτης πνευματικῆς δυνάμεως γνωματεύσεις καὶ ἀποδείξεις τοῦ Ἀναξαγόρα, τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ Ἰπποκράτους, τοῦ Γαλιλεοῦ, τοῦ Κεπέρνους, τοῦ Σενέκα, τοῦ Παύλου, τοῦ Βασιλείου, τοῦ Γρηγορίου, τοῦ Χρυσόστομου, τοῦ Αὐγουστίνου, τοῦ Φωτίου, τοῦ Βασίλειου, τοῦ Καντίου, τοῦ Καρτεσιου, τοῦ Κοπερνίκου, τοῦ Κεπλέρου, τοῦ Νεύτωνος, τοῦ Πασχάλ, τοῦ Κυβιέρου, τοῦ Ἀγαστίζ, τοῦ Παστέρ, τοῦ Βίρχωφ, τοῦ Φλουράν, τοῦ Ἀμπέρ, τοῦ Σεβρέλ, τοῦ Καρτεφάξ, τοῦ Λιεβί, ὁ Βύχνερ ἀνατρέπει καὶ καταλύει ἀνευ δισταγμοῦ τινος διὰ τῆς μεθόδου τοῦ τηλεσκοπίου. Ὡς εἰδὴ τὸ τηλεσκόπιον οὐδέποτε, καὶ κατ' οὐδὲν μέρος, οὐδὲ καὶ κατὰ τὰ ἀπώτατα ἀκρότητα τοῦ διαστήματος σημεῖα, εἶδει δυνάμιν ἀνευ ὕλης, ἀρα Θεός, ἥτοι δύναμις πνευματικὴ ἀπόλυτος καὶ ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς ὕλης, δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ!!! Καὶ ἔδῃ, ἀναγνώσται, ἀρνήθητε, ἀν δύνασθε, ὅτι ἡ ἀθεὶα ὁρμᾶται ἀπὸ τὴν ἀφροσύνην, καὶ ὁδηγεῖ εἰς σύγχυσιν, ἥτις εἶνε πλέον ἢ παραφροσύνη.

Τί εἶνε τὸ ζητούμενον; Ἄν ὑπάρχῃ ἀπόλυτος πνευματικὴ δύναμις, ἔχουσα αὐτοπαρῆσαν ἀνεξαρτήτου ἀπὸ τῆς ὕλης, ἥτοι ἂν ὑπάρχῃ Θεὸς προσωπικὸς καὶ πνευματικὸς. Πῶς θὰ πληροφορηθῶμεν λοιπὸν περὶ τούτου;

Στοιχειώδεις χαρακτῆρες τῶν καθαρῶς πνευματικῶν ὄντων εἶνε τὸ ἀόρατον καὶ ὑπερασθητὸν αὐτῶν. Ὁ λόγος αὗτος: ἀξίω νὰ ἴδω με τοὺς ὀφθαλμούς μου, γυμνασθε ὁπλισμένους διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ἢ τοῦ τηλεσκόπιον, τοῦτο ἡ ἐκείνη τὸ πνεῦμα, ἢ ἀξίω νὰ τὸ ψηλαφήσω με τὰς χεῖράς μου, ἀποδεικνύει χρεωκοπίαν ἐγκεφάλου. Διὸ θέλει νὰ ἴδῃ, ὅτι δὲν ὑπόκειται ἐπὶ γῆς εἰς ὁρατὴν, καὶ νὰ ψηλαφήσῃ, ὅτι δὲν προσπίπτει εἰς καμμίαν ἀσθίν. Καὶ τοιοῦτοτρόπως παραβιάζει θεμελιώδη κανόνα τῆς γνώσεως τῶν ἀντικειμένων, ὅτι δηλαδὴ τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν γνωρίζομεν δι' ἐργάτων ἀναλόγων πρὸς τὴν σύστασιν καὶ τὴν φύσιν αὐτῶν.

Πῶς πληροφοροῦμεθα π. χ. περὶ τοῦ ἥχου; Διὰ τῆς ἀκοῆς. Τί θὰ ἐλέγετε λοιπὸν δι' ἀνθρώπων; ὅστις ἐξ ἡμῶν νὰ ἴδῃ τὴν ἥχον, μὴ δυνάμενος δὲ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὁπλίζετο καὶ διὰ τηλεσκοπίου, καὶ ἀδυνατῶν καὶ πάλιν, ἀνέκραζεν ὅτι ἐκ πάντων τούτων ὕστεραι, ὅτι οὐδεὶς ἥχος ἀποτελεῖται, ἀφοῦ τὸ τηλεσκόπιον δὲν τὴν δεικνύει οὐδαμῶς;

Ἰδοὺ λάμπουν ἄνω ὁ ἥλιος, αὐτὰζουσα ἡ σελήνη, μαυρίζοντα τὰ ἄστρα. Τί θὰ ἐλέγετε λοιπὸν δι' ἀνθρώπων; ὅστις, κλείων τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, ἤθελε ἀρνεῖσθαι τὴν ὑπαρξίν τῶν αὐρανίων σωμάτων, ἐπικαλούμενος τὸ ὅτι δὲ τὸν πληροφοροῦσι περὶ αὐτῆς οὔτε τὰ ὀπτικά του, οὔτε οἱ ὀφθαλμοὶ του, οὔτε οἱ ὀδόντες καὶ οἱ σιελογόνοι ἀδένες του; Ἐὰν δὲ περὶ αἰσθητῶν πραγμάτων καὶ ἐντοπῶν προκειμένου, ἦνε παραλογισμὸς καὶ παραφροσύνη τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν δι' ἐργάτων καὶ μέσων ἀκαταλλήλων, προκειμένου περὶ ὁρίων καὶ ἀοράτων, ἡ χρῆσις τοιαύτης μεθόδου διδοὶ αὐτοδικαίως εἰς τὸν αὐτοῦργόν της τὸ σκεπτικόν τοῦ πρυτάνεως τῶν φρενοβλαβῶν. Ὑποθέσατε ὅτι ἐξήτει τις νὰ ἴδῃ τὴν ἴδριν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου, καὶ ὅτι προσεπλάθει νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἐν ὕμιν χαρὰν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου; Ἡ τοιαύτη παραφροσύνη δὲν θὰ διερρήγνυε διὰ τοῦ ἥχου τῆς ὅλας τῆς ὑψηλῆς τῆς φρενοκομείας;

Καὶ ἂν λοιπὸν ὑπάρχῃ Θεὸς πνευματικὸς, δύναμις πνευματικὴ ἀπόλυτος, μὴ-συννημένη μετὰ τῆς ὕλης καὶ ἀνεξάρτητος αὐτῆς, εἶνε ζήτημα, τὸ ὁποῖον δι' ἄλλων μεθόδων δύναται νὰ ἐρευνηθῇ. Ἀλλὰ τὸ νὰ ἀρνηθῇ τις τὸν Θεὸν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι τὸ τηλεσκόπιον, ἐρευνῆσαν καὶ κατὰ τὰ ἀπώτατα τοῦ διαστήματος σημεῖα, οὐδαμῶς ἠδυνήθη νὰ τὸν δείξῃ, ὡς νὰ ἦτο ὁ Θεὸς ἄσπῃ, νεφέλῃ, ἢ ἀτμόσφαιρα οὐρανίου τινὸς σώματος, ἀποτελεῖ τὸ κατὰ κόρυφον τῆς διανοητικῆς παρακρούσεως καὶ σύγχυσεως.

Διότι τὸ νὰ γείνη ὁρατὸν τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ τηλεσκοπίου, εἶναι τι ὅχι μόνον ἀδύνατον, ἀλλὰ καὶ μαρὸν. Καὶ διὰ τὴν αἰτίαν νὰ διατυπώσῃ τοιαύτην ἀξίωσιν, ἀποδεικνύει, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη οὐδὲ τηλεσκοπίου, οὐδὲ τηλεσκοπίου, διὰ νὰ πιστοποιηθῇ ἡ ἡλιθιότης καὶ ἡ παραφροσύνη αὐτῆς.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΑΣ Κ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ ΠΟΛΥΔΡΟΥ

Φίλα ἑγκάρδιος καὶ ἀδελφική, δὲν ἐψυγράφη ποτὶς ἀπὸ ἐξαιετῆ ἀπουσίαν καὶ ἀπὸ τὰ ἐλβετικά φύγη. Καὶ ὅτε τὴν ἐσπέραν τῆς ἐνταῦθα ἀφιέσεως τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου ἡδὴ Κεφαλλήνας κ. Δαμασκηνοῦ εἶδον αὐτόν, μετὰ τὴν συνάντησιν τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ἐν τῇ συνοδοχείῳ τῶν ἑνῶν.

— Ἡ χαρὰ μου εἶνε μεγάλη, μοι εἶπε, διότι σὰς ἐπαυθὼν ὅλους τοὺς τόσους καλοὺς φίλους.

— Τὸ αὐτὸ αἰσθημα, ἀπάντησα, πληροὶ καὶ τὰς ἰδικὰς μαὶ καρδίας. Καὶ ἡ ἀγαλλίασις μας εἶνε κορυφωμένη, διότι σὰς διανοίγεται ἡδὴ εὐρύτερον στάδιον δράσεως ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τοὺς λόγους μου ταύτους νεφύδιον συννολας καὶ ὀλφίνας ἐφάνη σκιασαν τὴν τόσῳ ἱλαρὰν καὶ σεμνὴν μορφήν τοῦ Σεβασμιωτάτου.

— Πιστεύατέ μοι, εἶπεν, ὅτι αὐτόχρομα τρέμω διὰ τῆς εὐθύνας, τὰς ὁποίας ἀναλαμβάνω, καὶ φοβοῦμαι, μήπως ἐσπεύσα ἀποδεχθῆς τὴν ἐκλογὴν μου.

— Ἐπιτρέπατέ μοι νὰ ἐκφράσω τὴν γνώμην, ὅτι ἡ ἀποποιήσις σας θὰ ἦτο μέγα λάθος, ἂν ὅχι μέγα ἀμαρτημα. ἔχομεν τόσον ὀλίγους κληρικούς, οἵτινες δύνανται νὰ διακονήσουν ὡς ὑμεῖς, ὥστε ἡ ἀποδοχὴ ἐπεβάλλετο χωρὶς κανένα ἐνδοιασμόν.

— Εἰς ἐμὲ τρία αἷτια προεκάλεσαν τὴν συναίνεσιν: ἔν, τὸ ὅτι ὁ κληρικὸς εἶνε στρατιώτης τῆς Ἐκκλησίας καὶ δεῖ νὰ περὶαρχῇ εἰς τὰ κελύσματα αὐτῆς· ἔτερον, τὸ ὅτι ἐξελέγην ἐπίσκοπος Κεφαλλήνας, καὶ μοι ἐφάνη ὅτι ὁ Θεὸς μ' ἐκάλει νὰ δώσω τὸν βίον μου ὑπὲρ τῆς νήσου αὐτῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ εὐγνωμοσύνη εἶχε ἡδὴ συνδέσει ἀδιαρρήκτως τὴν καρδίαν μου. Καὶ τρίτον, τὸ ὅτι ἡ ἀγάπη μου πρὸς τοὺς Κεφαλλήνας μ' ἐβόηθει εἰς τὸ νὰ θεωρήσω ὡς βέβαιον, ὅτι ἡ ζωὴ μου ὁλόκληρος θὰ ἦναι μία ἐκείλειπτος καὶ ὁλόψυχο; ὑπηρεσία πρὸς αὐτοὺς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ἐσιώπων ἐῖδ' ὀλίγον, καὶ εἶτα προσέθηκα:

— Σὰς βεβαίω, κ. Γαλανέ, ὅτι ἡ ἀφροσύνη αὐτῆ, ἡ πλήρης, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τοῦ ποιμενίου μου εἶνε ἡ μόνη ἀνακούφισις καὶ παρηγορία μου διὰ τὰ βάρα, τὰ ὁποῖα ἀνεβέβηθον ἔως σήμερον ἐλογόριασα ὀλίγον καὶ τὸν ἐαυτόν μου: ἀλλ' ἀπὸ τοῦδε νόμος καὶ ἡλικιών μου θὰ ἦναι ἡ αὐτὴ ἀπάντησις καὶ ἡ θυσία. Ἐκλήθην ὡς πατὴρ τῶν Κεφαλλήνων, καὶ θέλω νὰ εὐρυν εἰς ἐμὲ ὅλην τὴν πνευματικὴν στοργήν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶνε δευλεῖται τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἐπίσκοποι, καὶ ὅλην τὴν πρὸς κόπους προθυμίαν, τὴν ὁποίαν δεύλουσι οἱ πατέρες ὑπὲρ τῶν τέκνων. Ἐκτός τοῦτο, ἔχω νὰ ἐξοφλήσω δύο μεγάλας δευιλὰς πρὸς τὴν Κεφαλλήναν.

— Πῶς, Σεβασμιώτατε;

— Μίαν τὴν ὅτι ὁ ἀειμνήστως Γερμανὸς εἶχε τὴν καθολοσύνην νὰ με προτιμήσῃ διὰ τὴν διὰβουνην τῆς Ἱερουσαλῆμ Σχολῆς, τὴν ὁποίαν ἐσχεδιάζε, καὶ με ἀπέστειλεν εἰς τὴν Γενεύην. Ἐδειξεν οὕτω, ὅτι δὲν ὑστέρουν ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ ἀπὸ κανένα συμπασιτῆν του, καὶ δεύλω νὰ βεβαιώσω τοὺς Κεφαλλήνας δι' ἔργων, ὅτι αὐθεντὸς Κεφαλλήνας ὑστερῶ ἐν τῇ πρὸς αὐτοὺς ἀφοσίωσει. Τὴν δευιλὴν μου τὴν ἄλλην τὴν γνωρίζετε ὅλοι οἱ περὶ τὴν «Ἀναπλασιν» ὁ κ. Σαλτσούνος εἶνε Κεφαλλήν, καὶ εἰς αὐτὸν τί δὲν δεύλωμεν ὅλοι οἱ ἔχοντες ἐνδιαφέρον τι ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας; Καὶ ἡ δευιλὴ αὕτη πρὸς τὸν ἐνδοξὸν τῆς Κεφαλλήνας υἱόν, δημιουργεῖ βεβαίως ἰδιαιτέρως ὑποχρεώσεις ἀγάπης καὶ προνοίας ὑπὲρ τῆς νήσου ἐκείνης, ἥτις εἶχε τὸ μοναδικὸν εὐτύχημα νὰ ἐκκολάψῃ τὸν μέγαν ἀπολογιστὴν τῆς συγχρόνου Ἐκκλησίας. Καὶ ἡδὴ ἐννοεῖτε, πῶς δὲν ἡδυνάμην παρὰ ν' ἀρῶσω τὴν Γενεύην, τὴν Ἰσχυον, τὴν ἡμερον, τὴν πολιτισμένην, τὴν προσφιλεῖ καὶ ἀλησμόνητον Γενεύην, ὁμοῦ με τοὺς τόσους καλοὺς φίλους, τοὺς ὁποίους μοι ἔδωκεν. Ἀρκεῖ νὰ σὰς ὀνομάσω τὸν Ἐρνεστον Ναβίλ.

— Εἶνε γέρον ὁ Ναβίλ;

— Ἀρκετὰ προχωρημένης ἡλικίας, ἀλλὰ θαλερὸς καὶ ἀκμαῖος.

— Ἐγγαμος;

— Με υἱὸς μεγάλους, καὶ εὐκατάστατος. Ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπερῆχου ἐπιστημονικῆς καὶ συγγραφικῆς ἀξίας του, καὶ λόγῳ τοῦ γένους του εἶνε εἰς ἀπὸ τοὺς διαπρεπεστάτους πολίτας τῆς Ἑλβετίας.

— Εἶνε διαμαρτυρούμενος;

— Ἦτο. Ἡδὴ ἀποκλίνει μᾶλλον πρὸς τὸν καθολικισμόν καὶ τὴν ὀρθοδοξίαν. Ἡ ἀναρχία τοῦ προτεσταντισμοῦ τῷ φαίνεται ἀνίκανος νὰ συγκρατῇ τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς προκλυσσὰς ὁλοῦς διὰ τὴν πίστιν, καὶ ὡς ἐκ τούτου στέργει μᾶλλον τὸν καθολικισμόν ἐκ πρακτικῆς ἀποφύσεως, καίτοι θεωρητικῶς ἐκτιμᾷ περισσότερον τὴν ὀρθοδοξίαν.

— Καὶ διατί δὲν προσχωρεῖ εἰς αὐτήν;

— Πολλὰκι συνεζητήσαμεν περὶ τούτου, ἀλλὰ μοι προέβαλε πάντοτε, ὅτι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας παρεμειλεται σήμερον ἡ δραστηριότης καὶ ἡ πρακτικὴ ζωὴ τοῦ χριστιανισμοῦ. Ποῦ, λέγει, ἡ μέριμνά σας περὶ μορφώσεως κληρῶν; Ποῦ αἱ φάλαγγες τῶν ἱεροκλήρων σας; Ποῦ αἱ ἱεροποστολαὶ σας; Ποῦ αἱ σύντονοι προσκλήσεις πρὸς χριστιανικὴν διαφώτισιν καὶ παιδαγωγίαν τοῦ λαοῦ; Καὶ μοι προέθεσεν, ὅτι πολλοὶ ἐτερόδοξοι θὰ προσηλυτισθῶν εὐχαρίστως εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὁπόταν αὕτη ἀποφασίσῃ νὰ ζωοποιήσῃ τὰ δόγματα καὶ τοὺς θεσμούς της, ἐξερχομένη ἀπὸ τὴν βαθυμίαν, ἥτις δὲν εἶνε μικρότερον δεινὸν τῆς κακοδοξίας.

— Θὰ ἦναι, Σεβασμιώτατε, σπουδαία ἡ θρησκευτικὴ κίνησις ἐν Γενεύῃ.

— Σπουδαιοτάτη. Πιστεύουν ἐκεῖ με τὰ σωτὰ των, καὶ ἡ θρησκεία τοῖς εἶνε ζωὴ καὶ ἀπόλαυσις. Ἡ κατάνυξις καὶ ἡ ἀφοσίωσις ἱερῶν καὶ πιστῶν, ὅταν ἐκκλησιαζῶνται, εἶνε μοναδικαί, καὶ πολλὰκι ἐθλίβον ἀναλογισθεῖς τὸν

θόρυβον, ὅστις ἐπικρατεῖ πολλοῦ παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς ναοῖς, ὅχι μόνον μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ αὐτῶν τῶν ἱερῶν καὶ ἀρχιερέων ἐν τῷ τοῦ ἱεροῦ. Ἀρχιερεὺς τίς μοι ἔλεγεν, ὅτι δὲν εἶνε τοῦτο ἀσέβεια, ἀλλὰ συνήθεια. Ἀλλὰ μήπως δὲν ὑπάρχουσι συνήθειαι ἀτακτοί, αἵτινες κατανατῶσιν ἀσέβεις;

— Καὶ τὸ κήρυγμα πῶς ἔχει ἐν Γενεύῃ;

— Διενεργεῖται τακτικώτατα. Καὶ ἀπὸ βλούς τοὺς ἱεροκήρυκὰ τῶν ὑπερέχει, καὶ λόγῳ ἄξιαι, καὶ λόγῳ ζήλου, καὶ λόγῳ ἀντοχῆς, ὁ ἱερεὺς Thomas.

— Εἶνε νέος;

— Εἰς τὴν ἡλικίαν σου ὁμιλεῖ ἐπτάκις καὶ οὐτάκις τῆς εβδομάδος. Καὶ τὰς Κυριακάς, ὅταν κηρύττῃ εἰς τὴν ὑπερμεγέθη αἴθουσαν τῶν συναυλιῶν, τὸν ἀκροῶνται δύο καὶ τρεῖς χιλιάδες. Οἱ πλείστοι ἐκ τῶν λόγων του τυπώνονται, καὶ κυκλοφοροῦν ἐκαστος πρὸς δέκα λεπτά. Σπουδαιοτάτην δὲ θρησκευτικὴν δρᾶσιν ἐν Γενεύῃ κάμνει ἰδίᾳ ἡ λεγόμενη ἀνεξάρτητος ἢ Ὁρθόδοξος Καλδινικὴ Ἐκκλησία.

— Διότι εἶνε καὶ Ἐκκλησία λεγομένη ἐθνικὴ ἢ τοῦ Κοίτου. Αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ τοιούτου εἶδους συντηροῦνται ὑπὸ τοῦ Κράτους, ἀλλὰ μὴ νομισθεῖ, ὅτι αὐταί, ἀνήκουσιν εἰς ἐπικρατοῦσάν τινα θρησκείαν, ὡς εἶνε παρ' ἡμῖν ἡ ὁρθόδοξος. Ἐκ τῆς ἀρχῆς, ὅτι ἡ Δημοκρατία τῆς Ἑλβετίας πρέπει νὰ ἔχῃ ἐλευθερίαν ἐξ ἰσοῦ πᾶσαν θρησκευτικὴν πεποιθῆσιν, εἰς τὰς Ἐκκλησίας τὰς συντηρουμένας ὑπὸ τοῦ Κράτους ὑπάρχουσιν ἱερεῖς τῶν μάλλον ἀντιθέτων θρησκευτικῶν δοξασιῶν· οὕτω δὲ διορίζονται καὶ κηρύττουσι καὶ ἱερεῖς ἐννοοῦντες τὸν Χριστιανισμὸν ὡς ἀπλοῦν ἠθικὸν σύστημα, καὶ ἀπορρίπτοντες τὸ δόγμα καὶ τὸ θαῦμα. Εἰς τὰ κήρυγματὰ τῶν βεβαίως δὲν ὁμιλοῦσι φανερά κατὰ τῆς Θεότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ οὐδαμῶς τὴν ἐπικαλοῦνται, ὥστε ὁ ἀκροατὴς δὲν δυσκολεύεται νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν πιστεύουσιν εἰς αὐτήν.

— Νομίζω, Σεβασμιώτατε, ὅτι ἡ τοιαύτη Ἐκκλησιαστικὴ ἐλευθερία καταντῇ εἰς θρησκευτικὴν ἀναρχίαν καὶ σύγχυσιν, τὴν ὁποίαν ἀπορᾷ πῶς ἀνέχονται οἱ Ἑλβετοί.

— Ἐχετε δίκαιον, καὶ ἐγὼ πολλὰκις ἐπέκρινα τὸ τοιοῦτον καθεστὸς τῆς ἐθνικῆς ἐν Ἑλβετία Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν Ἑλβετῶν πολλοὶ τὸ ἀποδοκιμάζουσι. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖ δὲν περιορίζονται εἰς λόγους, πολυάριθμοι Ἑλβετοὶ διαργάνωσαν τὰς λεγομένας ἀνεξαρτήτους Ἐκκλησίας, ἀνεξαρτήτους δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ Κράτους, καὶ συντηρουμένας δι' ἰδιωτικῶν εἰσφορῶν, εἰς τὰς Ἐκκλησίας δὲ αὐτάς, ὑφισταμένας ὑπὸ συντηρητικῶν πνεύμα, τὸ κήρυγμα κλονίζεται κατὰ τὸ Τριαδικὸν δόγμα καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πίστεως εἰς τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν πραγματικότητα τῶν θαυμάτων του.

— Καὶ εὐδοκίμοι αἱ Ἐκκλησίαι αὗται;

— Ἐν Γενεύῃ ἡ ἀνεξάρτητος ἐκκλησία ἐπετέλεσε θαύματα. Με εἰσφορὰς ῥιπτομένας εἰς τὸ κιβωτίδιον τοῦ ναοῦ τῆς εἰσπράττει ἐτησίως ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων χρυσῶν, καὶ συντηρεῖ καὶ ἰδίαν θεολογικὴν Σχολήν. Ἐννοεῖται,

προσέθεσε ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης, ὅτι ὅλοι αὗται αἱ εἰσφοραὶ εἶνε ἀνώνυμοι, καὶ δὲν τὰς προκαλεῖ ὅτε ἡ ἐπιμονὴ παρὰ κληρίκους, οὕτε ὁ πόθος τῆς βελτιώσεως.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ νικήσῃ αἰσθημὰ τι μελαγχολίας, εἴπερ φαίνεται, ἐξηκολούθη καὶ εἰς ποῖαν τινα ἐκφρασὶν λόγῳ διαχυθεῖσιν ἐπὶ τῆς μορφῆς μου. Καὶ ὁ Σεβασμιώτατος με ἠρώτησε.

— Διατί ἐμελαγχολήσατε, κ. Γαλανέ;

— Σκέπτομαι, Σεβασμιώτατε, τῇ εἰπον, ὅτι ἐν Ἀθῆναις χρήματα ὑπάρχουν μόνον διὰ τὰς εὐθύμους τῶν αἰσθήσεων διασκεδάσεις, καὶ ὅτι τὰ Σωματεῖα τὰ θέλοντα νὰ εἰσπράξουν τι, δὲν τὸ κατορθώνουν, παρὰ μόνον εἶναι δώσουσι δι' ἐνὸς χοροῦ τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἐπιδείξουν τὰς γυμνάς ὠμοπλάτας τῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας νὰ φανερώσουν ὅλην τὴν διαφθοράν, τὴν ὁποίαν δὲν ἱσχύουν ν' ἀποκρύψουν ὑπὸ τὸ προσωπεῖον ἀηδοῦς φειδοεγενείας.

— Ἐννοῶ τὸν πόνον σου, ἀγαπητέ, μοι εἶπεν ἀλλὰ γνωρίζω καὶ τὴν ἀνταγὴν τῆς ψυχῆς σου. Ἐχομεν νὰ παλαιώσῃμεν πρὸς πολλὴν ἀμάθειαν καὶ διαφορίαν, καὶ νὰ διασκεδάσωμεν πολλὰ καὶ πυκνὰ νύκτα. Ἀλλ' ἡ ἀρχὴ ἔγεινεν, ἡ εὐσεβὴς κίνησις ἔλαβε τὴν πρῶτην ὁρμήν της ἐν Ἑλλάδι, καὶ τὸ μέλλον ἀνέκει εἰς αὐτήν. Ἡ χαρὰν ἡ ἐλπίς ἡ ἐξέκωλυσις ἡ θεάρετος ἐργασία μὲ πίστιν ἀδιάλειπτον καὶ με ἀγάπην ἀκατακλύπτου, καὶ ὁ Κύριος, ὅστις τόσον ἠγάπησε τὸ ἔθνος μας, θὰ διαχύσῃ καὶ πάλιν τὴν πλῆμυραν τοῦ φωτός του ἐπ' αὐτό.

Η ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

«Σπουδάζετε τηρεῖν τὴν ἐνότητι τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνένεσθαι τῇ εἰρήνῃ, ἐν σώμα καὶ ἐν πνεύματι, καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν.»
(Ἐφεσ. Δ', 3-6).

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν ἔχουσι περισσοτέρην σχέσιν πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ οἴκου σας παρ' ὅσον ἴσως φαντάζεσθε. Διότι εἶναι λόγοι θεοὶ ἀληθῆς καὶ πολῦτιμοι, λόγοι ἀπὸ χρυσῶν καὶ ἀδάμαντας ἀσυγκρίτως τιμιώτεροι καὶ ὠφελιμώτεροι, καθιστῶντες ἀληθῶς εὐδαίμονα καὶ μακάριον τὸν οἶκον. ἐκείνων, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη τοὺς ἔχουν ὑπ' ὄψει τῶν καὶ τοὺς ἐπαρμόζουσι εἰς τὴν βίαν τῶν.

Ἄν θέλητε τὴν εὐτυχίαν τὴν ἰδικήν σας καὶ τὴν τοῦ οἴκου σας, μελετήσατε ἐπισταμένως τοὺς λόγους αὐτοὺς, ἐμβαθύνετε εἰς τὸ νόημα τῶν τῶ βαθὺ καὶ ὕψηλόν, καὶ ἀντλήσατε παρ' αὐτῶν διδάγματα ἐξοχα ἀληθῆς καὶ πολῦτιμα ἀπαραίτητα εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀτόμου σας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς οἰκογενείας σας καὶ τῆς κοινωνίας τῆς ὁποίας εἰσθε μέλη.

Πάντες ὁμολογοῦσι καὶ παραδέχονται, ὅτι ἀδύνατον

καθίσταται ἡ εὐτυχία ἐν τῇ οἴκῳ, ἂν τὰ μέλη αὐτοῦ δὲν διακρίνῃ ἡ ὑψίστη τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, ἡ κυριωτάτη πηγὴ πάσης προόδου καὶ εὐδαιμονίας, ἡ ἐπιπόθητος ἀγάπη. Διὰ τοῦτο δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν ὡς ἀπαραίτητον καὶ ἀνεγκάστον ὅρον σωτηρίας προβάλλει τὴν τήρησιν τῆς ἐντολῆς τῆς ἀγάπης, καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θεωρεῖ καὶ ἀναγνωρίζει μαθητὰς του ἐκείνους, τὰ στήθη τῶν ὁποίων καταφλέγει τὸ πῦρ τοῦ μίσους, καὶ μαράνιει ὁ παρὰ τῆς ἐχθρας καὶ τοῦ φθόνου.

Οὐδὲ εἶναι λογικὸν καὶ δίκαιον μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ νὰ ᾖναι ὁ γεμᾶτος ἀπὸ ἐχθραν καὶ μισαδελφίαν, τοῦ Χριστοῦ, ὅστις καθ' ὅλον του τὸν βίον ἦτο ἀγάπη ἀπειρος καὶ μακροθυμία ἀνεξάντλητος. Διὰ τοῦτο δὲ ὅπου δεσπόζει τὸ αἰσθημα τοῦ μίσους καὶ τοῦ φθόνου, καὶ πνεῦμα ἐριδος ἐπιπνέει, ἐκεῖ γεννῶνται μάχαι, καὶ ταραχαί, καὶ συγκρούσεις, ἡ δὲ εἰρήνη καὶ ἡσυχία μακρὰν ποτὶ εὐρίσκονται, ἔτοιμοι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν καρδίαν ἐκείνην, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔχει ἐξαλειφθῇ πᾶν ἔχνος μίσους καὶ ἐχθρας.

Καθὼς τὰ άτομα, οὕτω καὶ ἡ οἰκογένεια δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὐμερῇ καὶ νὰ εὐτυχῇ, ὅταν τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὴν μέλη δὲν ἔχωσι πνεῦμα ἀγάπης ἐν τῷ τῶν, ἀλλ' ἐρίζωσι, καὶ ἀλληλοτρώγονται, καὶ ἀλληλοσπαράσσονται, μὲναι κατ' ἀλλήλων πνέοντα καὶ ἐκδικήσιν ἀμείλικτον μελετῶντα, ἔτοιμα νὰ κατασυντρίβουν τὸ ἐν τῷ ἄλλῳ, νὰ καταφάγουν τὸ ἐν τῷ ἄλλῳ, νὰ ἐξοντώσουν, εἰ δυνατόν, τὸ ἐν τῷ ἄλλῳ.

Ὁ οἶκος, ὅταν τὰ ἐν αὐτῷ πρόσωπα διαπνέωνται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, ἀποβαίνει κέντρον ἀρρήτου χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, καθίσταται ἀληθὲς ἐγκαλλώπιμα καὶ σέμνωμα τῆς κοινωνίας, τὸν ἐπαίνει καὶ τὰ ἐγκώμια πάντων ἐπ' αὐτὸν προσελκύει, εἶναι ἀληθὲς ἐπίγειος παράδεισος.

Ὅταν ὁμοῦ ὁ οἶκος ᾖναι οἶκος ἐρίδων καὶ ταραχῶν, οἶκος, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη ἀγρι καὶ φέρε αἰσθημὰ ἐγωϊστικὸν καὶ ἰδιοτελές, ξένη δὲ εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὁμόνοια, ὁ οἶκος αὐτὸς οὐδέμια ἀμφιβολία ὑπάρχει, ὅτι ἀποβαίνει οἶκος θλίψεως καὶ δόδνης, ἀληθὲς κόλασις διότι ὅπου Χριστὸς δὲν ὑπάρχει, ἡ χαρὰ φυγαδεύεται, ἡ εὐτυχία ἐκλείπει, ἄτομα δὲ καὶ οἰκογένειαι καὶ κοινωνίαι ὑφίστανται τὰ δεινὰ τὰ ἐκ τῶν ἐρίδων τῶν καὶ παντοίων ἀνομιμῶν κατὰ τρόπον οἰκτρὸν καὶ ἀξιοθρήνητον.

Παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ δυστυχῶς παρατηρεῖται τὸ κακὸν. τοῦτο, ἐμπνέον ἀφατὸν δόδνην καὶ σπαραγμὸν εἰς πᾶσαν εὐσεβῆ ψυχὴν, ἐπιθυμοῦσαν νὰ βλέπῃ παντοῦ δεσπόζουσαν καὶ κυριαρχοῦσαν τὴν ἀληθῆ καὶ εἰλικρινῆ χριστιανικὴν ἀγάπην καὶ εἰρήνην. Ἀλλ' ἐτι λυπηρότερον τὸ πρᾶγμα καθίσταται, καθ' ὅσον οὐδέμια, ὡς μὴ ὠφελε, θέλῃσι καὶ προθυμία δεικνύεται πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ, ἐν ᾧ εὐχερестаτή αὕτη εἶναι, ὅταν θέλησις καταβληθῇ καὶ ἐπιμονή.

Πότε χαίρει ὁ οἶκος; πότε εὐτυχεῖ; Ὅταν οἱ μεταξὺ τῶν μελῶν του δεσμοὶ συσφιγγόνται, ὅταν γονεῖς καὶ

τέκνα ἀρρήκτως συνέχῃ καὶ συγκρατῇ τὸ ζωογόγον πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ὅταν ὅλοι ᾖναι ἐν, ἐν εἰς τὰς σκέψεις τῶν, ἐν εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῶν, ἐν εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν, αὐταὶ δὲ βυθίζονται κατὰ τὰ παραγγέλματα τοῦ Χριστοῦ· ὅταν ὁ σύζυγος ὁμοφωνῇ μετὰ τὴν σύζυγον· ὅταν ὁ εἰς ἔχῃ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν ἄλλον καὶ εἰλικρινῆ ἀφοσίωσιν· ὅταν ὁ μὲν φέρηται εἰλικρινῶς πρὸς τὸν δέ, χωρὶς δόλον, χωρὶς ἀπάτην, χωρὶς ψεύδος· ὅταν οἱ γονεῖς παρέχων ἐκντοὺς χρηστὸν καὶ ἀγαθὸν παράδειγμα εἰς τὰ τέκνα· τὸν ὅταν πᾶσα ἡ μέριμνά τῶν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ὅλων περιστρέφονται εἰς τοῦτο, εἰς τὴν ἐν Χριστῷ δηλ. διαπαιδαγώγησιν τῶν τέκνων τῶν, εἰς τὴν ἐν παιδείᾳ καὶ νοιοθεσίᾳ Κυρίου ἀνοτροφὴν αὐτῶν οὕτως, ὥστε τὸ θέλημά τῶν νὰ ἔχωσιν ὑποτάξει εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὰς σκέψεις τῶν, τὰς ἐπιθυμίας τῶν, τὰς ἀποφάσεις καὶ τὰς πράξεις τῶν ὅλας νὰ κανονίζωσι συμφώνως πρὸς αὐτό.

Δι' ἐν τῷ οἴκῳ ἐριδες, ταραχαὶ καὶ συγκρούσεις προέρχονται ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει μεταξὺ τῶν γονέων ἀμειβαία ἐμπιστοσύνη καὶ εἰλικρίνεια. Ὅ,τι σκέπτεται ὁ εἰς δὲν τὸ ἀνακοινεῖ εἰς τὸν ἄλλον, ὅτι ἀπορατίζει ὁ πρῶτος δὲν τὸ δηλώνει εἰς τὸν δεύτερον, οὕτω δὲ δημιουργεῖται κατὰστασις φοβερὰ καὶ ἀφόρητος, καθεστὸς ἀθλίου καὶ ἀξιοδάκρυτον, ἕνεκα τοῦ ὁποίου πλείστα κακὰ προέρχονται· οἱ οἰκογενειακοὶ δεσμοί, ἀντὶ νὰ ᾖναι ἀρρηκτοὶ καὶ στενοί, τούναντιον χαλαροῦνται ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ καὶ συντρίβονται, μετὰ τὴν οἰκογένειαν δὲ δμοῦ καὶ ἡ κοινωνία ὁπισθοχωρεῖ, ἀντὶ νὰ προχωρῇ, ὑστερεῖ, ἀντὶ νὰ προοδεύῃ, ἡ θέσις τῆς δεινότητος, ἀντὶ νὰ βελτιώνεται, ἡ κατὰστασις τῆς ἐμπνέει τὸν οἶκον καὶ τὴν εἰρήνην, ἀντὶ νὰ κινή τὸν θαυμασμὸν καὶ τὸν ἐπαῖνον.

Ἀλλ' αἰτία τῆς ἐν τῷ οἴκῳ ἀναστατώσεως εἶναι ἡ τάσις τινῶν πρὸς τὴν ἀργίαν, ἡ ἀγάπη τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῆς ἠσυχίας. Εὐτυχῶς διὰ τὰς οἰκογενείας μας καὶ τὴν κοινωνίαν μας, τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ δὲν διακρίνει τοὺς περισσοτέρους, ἀλλὰ τοὺς ὀλιγώτερους. Ἀλλ' οἱ ὀλιγώτεροι αὐτοί, ἂν θέλουν νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὸν οἶκόν τῶν ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη, ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ λείψῃ ἐπ' αὐτὸν πᾶς γογγυσμὸς καὶ πᾶν παράπονον ἐκ μέρους τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων, καὶ πᾶσα φιλονεικία καὶ λογομαχία, ἀνάγκη νὰ ἀσπασθοῦν μετὰ ὅλην τὴν τὴν προθυμίαν καὶ τὴν θέλησιν τῶν τὴν ἐργασίαν, ὑπ' ὄψει τῶν ἔχοντες, ὅτι ὁ ἀργὸς καὶ νοθρὸς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν εἶναι ἐπιβλαβὴς καὶ λυμῶν ὅχι μόνον τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκογενείας, ἥς προστατᾶται, καὶ τῆς κοινωνίας, εἰς ἣν ἀνήκει.

Ἀλλ' ἀφορμὴ τῆς οἰκογενειακῆς κακοδαιμονίας, ἡ κυριωτέρα καὶ σπουδαιότερα ἀπὸ ὅλας, εἶναι ἡ ἑλλειψὶς χριστιανικῆς πίστεως. Γονεῖς ἀπιστοί, γονεῖς, εἰς τὸν ἐγκέφαλον τῶν ὁποίων υποβάλλονται ἰδέαι ἀθεϊστικαὶ καὶ δοξασταὶ ὀλιστικαὶ, γονεῖς νομίζοντες, ὅτι τὸ πᾶν-ἡ τυφλὴ τὴν κυβερνᾷ καὶ διέπει, θεωροῦντες τὴν ζωὴν εἰς τὸν ἀφρον περατομένην, πέραν δ' αὐτοῦ εἰσερχομένην εἰς τὸ μέγεθός, μὴ ἔχοντες πρὸς νὰ ἐλπίζωσι, ὅταν ἀπὸ τὴν δυσ-

τυχίαν κυκλώνονται, μὴ γνωρίζοντες ποῦ νὰ καταφύγουν, ὅταν ἀπὸ τὰ δεινὰ μαστίζονται, μὴ ὑψώνοντες τὰ ὄμματα εἰς τὸν οὐρανόν, ἵνα ἀντήσουν παρηγορίαν, ὅταν ἡ καρδιά των πληγωμένη ᾖ καὶ αἱμάσσουσα, ἀλλ' ἔρημοι, ἀνευ φωτός, ἀνευ ἐλπίδος, ἀνευ χαρᾶς καὶ γαλήνης ἐσωτερικῆς, βυθίζόμενοι εἰς τὴν θλίψιν καὶ ἀποροροώμενοι ἀπὸ τὸ ἄλγος καὶ τὴν ὀδύνην, γονεῖς, λέγω, τοιοῦτοι πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἡμενησθῶν; πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀγαπᾷ ὁ εἰς τὸν ἄλλον, νὰ φροντίζῃ ὁ μὲν νὰ παρηγορῇ καὶ ἐνθαρρύνῃ τὸν δὲ εἰς τὴν θλίψιν καὶ τὴν δυστυχίαν;

Ζῶντες ἀνευ Χριστοῦ, ἐπόμενοι εἶναι νὰ φιλονεικοῦν καὶ διὰ τὴν παραμικροτέραν ἀφορμὴν, νὰ ἀλληλοῦδρίζωνται μὲ τὸν βαναυσότερον τρόπον, ὅχι δὲ ἀπανίως καὶ νὰ συμπλέκωνται, ὁλοθέρως ἐπιδρῶντες ἐπὶ τῶν ἀπαλῶν καὶ ἀθώων ψυχῶν τῶν τέκνων των.

Οἰκογένεια ἀδιάφορος πρὸς τὴν θρησκείαν πᾶν ἄλλο εἶναι ἡ οἰκογένεια· εἶναι ἄθροισμα ἀνθρώπων χαμερπῶν καὶ ἀσυνειδήτων, ἐγωιστῶν καὶ φαύλων, μὲ μόνον μέλημα τὸν τὴν θεραπείαν τοῦ ἐγώ των, καὶ κυρίαν φροντίδα τὴν τὴν ἡδονὴν καὶ τὴν ἀπόλαυσιν.

Ἄλλ' ἵνα ἐκασφαλίσθῃ ἡ ἐν τῷ οἴκῳ εὐδαιμονία, ἀπαράιτητος ἐπιβάλλεται ὅρος ὁ κατὰ Χριστὸν διαπαιδαγώγησις τῶν τέκνων. Δὲν ἀρκεῖ οἱ γονεῖς μόνον νὰ ᾖναι χριστιανοί· ἀνάγκη νὰ ᾖναι καὶ τὰ τέκνα. Καὶ δὲν δύνανται αὐτοὶ χριστιανοὶ νὰ ᾖναι, ἂν δὲν μορφώσουν αὐτὰ κατὰ Χριστόν.

Ἡ ἀνατροφή τῶν τέκνων ἂς ᾖναι ἡ πρωτίστη φροντίς τῶν γονέων. Ἵνα ὅμως ἡ ἀνατροφή φέρῃ καρποὺς ἀγαθοῦς, ἀνάγκη αὐτοὶ πρῶτοι νὰ ᾖναι τὸ παράδειγμα τῆς ἀρετῆς καὶ χρηστότητας. Οἱ πλείστοι τῶν γονέων διὰ τοῦτο ναυαγῶν περὶ τὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων των, διότι αὐτοὶ οὗτοι μὲ τὸν βίαν των τὴν οἰκτράν καὶ μικρὴν ἔρχονται εἰς πλήρη ἀντίρρῃσιν πρὸς τὰς καθημερινὰς συμβουλὰς των καὶ τὰ συνεχῆ παραγγέλματα. Πατὴρ ἄπιστος καὶ ἀπειθὴς ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐμπνεύσῃ πίστιν καὶ ἐλπίδα εἰς τὸν υἱόν· πατὴρ ψευδολόγος καὶ ἀδικός, μέθυστος καὶ φαῦλος, τὸν ἡδονῶν καὶ τῆς ἀσωτίας φίλος, πρὸδότης εἶναι, ὅτι οὐδέποτε θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδὸς ἀποτροπὴν πρὸς τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀδικίαν, μῖσος πρὸς τὴν φαυλότητα καὶ ἀσωτείαν καὶ πᾶσαν κακίαν, καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν ἀρετὴν· οὐδὲ θὰ ἔχῃ τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμην νὰ ἐλέγχῃ αὐτὸν ὀλισθαίνοντα καὶ ἐκπίπτοντα εἰς παντοῖα ἀνομήματα.

Μήτηρ φιλάρεσκος, ἐπιδεικτικὴ καὶ κενόδοξος, πῶς θὰ ἐμβάλῃ εἰς τὴν μικρὰν κόρην τῆς ἀγάπην πρὸς τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ τὴν ἀπλότητα; μήτηρ ὅχι κοσμία καὶ σεμνὴ καὶ αἰδήμων, ὅχι χρηστὴ καὶ σώφρων, πῶς θὰ συμβουλεύσῃ τὴν θυγατέρα τῆς καὶ πῶς θὰ τὴν ἐπιτιμῇ ἀκοσμον οὖσαν καὶ ἀσεμνον, ἀπρεπῶς φερόμενην καὶ δεικνύουσαν τάσεις ἡμιστὰ συναδούσας πρὸς τὴν ἠθικὴν;

Μήτηρ ἄργῃ καὶ νωθρά, μήτηρ ἀποφεύγουσα τὴν ἐργασίαν, ἀποστρεφόμενη τὸ μαγειρεῖν καὶ τὴν βελόνην, ἐπιμελῶς δὲ φροντίζουσα διὰ τὴν κόμην τῆς καὶ τὴν ἀμμο-

πτον ἐν γένει περιβολῇ τῆς, ἀδύνατον εἶναι νὰ διηλθῇ εἰς τὴν κόρην τῆς κατὰ τῆς πολυτελείας καὶ τοῦ ματαίου καλλωπισμοῦ, ἐν ᾧ αὕτῃ πρώτῃ ἀκολουθεῖ κατὰ γράμμα τὴν μόδον τῆς ἐποχῆς τῆς.

Γονεῖς! Ἄν θέλητε ὁ οἶκός σας νὰ ᾖναι τὸ ἐνδιαίτημα τῆς χαρᾶς καὶ ἡ πηγὴ τῆς εὐδαιμονίας, ἂν ἐπιθυμῆτε ὁ οἶκός σας νὰ ἐπαινῆται παρὰ πάντων καὶ νὰ μακαρίζεται, φροντίσατε νὰ δεσπόζῃ ἐν αὐτῷ ἡ ἀγάπη, φροντίσατε νὰ συνδέῃ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας σας ὁ δεσμός οὗτος ὁ θεοῦ καὶ σωτήριος, σπινδιλάζετε νὰ τυρῶτε τὴν ἐνότητά τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης, ἐν σώμα καὶ ἐν πνεύμα ἀποτελοῦντες.

Μορφώσατε τὰ τέκνα σας κατὰ Χριστόν, διδάξατέ τα νὰ καταφεύγουν εἰς αὐτὸν εἰς πᾶσαν στιγμήν, νὰ ὑψώσῃ τὰ βλέμματα πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκείθεν νὰ ἀντλήσῃ παραμυθίαν, δύναμιν καὶ ζωὴν.

Ἡ θέλησίς σας ἐν τῇ ἀνατροφῇ αὐτῶν ἂς ᾖναι ἰσχυρά, χωρὶς νὰ ὑποχωρῆτε εἰς τὰς παραλόγους ἀπαιτήσεις των καὶ τὰς ἀλλοκότους ἰδιοτροπίας των· διότι τοῦτο παρὰ σκευάζει τὴν καταστροφὴν των, ἀλλὰ καὶ τὴν καταστροφὴν σας.

Ἐμφυσήσατε εἰς τὰς εὐπλάστους καὶ ἀθώας καρδίας των τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπην, ἐμπνεύσατε εἰς αὐτὰ τὴν ἐλπίδιαν καὶ τὴν εὐκρίνειαν, τὴν ἀγνότητα τοῦ ἤθους καὶ τὴν ἀπλότητα, τὴν ταπεινοφροσύνην, ἐγκράτειαν καὶ πᾶσαν ἀρετήν, καὶ ἀπομακρύνετε τα ἀπὸ τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπάτην, ἀπὸ τὴν ματαιότητα καὶ τὴν ἐπίδειξιν, ἀπὸ τὴν φιληθονίαν καὶ τὴν ἀνηθικότητα· ὁδηγήσατέ τα, ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἰς τὸν δρόμον τὸν εὐδύν, τὸν φέροντα πρὸς τὴν σωτηρίαν, καὶ ἀποτρέψατε ἀπὸ τὸν δρόμον τὸν στοχαστόν, τὸν ἀγνοῦντα πρὸς τὴν βλασφημίαν καὶ αἰώνιον ἀπώλειαν.

Ἀλλὰ καὶ σεῖς, προσφιλεῖ τέκνα, ἀπονέμετε βᾶθρον καὶ εὐκρινὴ πειρασμόν καὶ ἀγάπην πρὸς τοὺς γονεῖς σας, φροντίζοντες μηδέποτε νὰ λυπητὲ αὐτοὺς καὶ πικραίνετε διὰ βίου ἐπαισχύνοντο καὶ οἰκτροῦ, δι' ἔργων, τὰ ὅποια προσάπτουν εἰς τὸ μέτωπόν σας ὀνειδὸς καὶ κατασχύνῃν, καὶ σὰς παρασκευάζουν μέλλον φοβερόν, ἀπαισίον καὶ ἀφόρητον. Ἀγαπήσατε τὴν τριάδα τῶν ἀρετῶν, τὴν πίστιν τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγάπην, τηροῦντες γέννητόν τὸ φρόνημα καὶ ἀμειψτόν τὸ ἥθος, ὑψούμενοι ὑπεράνω τῆς ποταπῆς ὕλης καὶ τοῦ κοσμικοῦ συμφέροντος, καὶ ἐγκολοπούμενοι ὅτι ὑψηλόν, ὅτι θεῖον, ὅτι ὠφέλιμον.

Οὕτω δὲ πράττοντες, ἔστε βέβαιοι, ὅτι ἡ ἐν τῷ οἴκῳ εὐδαιμονία θὰ ᾖναι ἀναμφισβότως ἐξασφαλισμένη· διότι ὁ οὐράνιος ἡμῶν Πατὴρ θὰ καταπέμψῃ ἀνωθεν τὰς ἐνλογίας του, καὶ θὰ σὰς περιβάλλῃ δι' ἄκρας ἀγάπης καὶ στοργῆς, ἐν παντὶ καιρῷ ἐπερχόμενος ἀντιλήπτωρ καὶ βοηθὸς εἰς πᾶν ὕμῶν ἔργον.

Ἀθανάσιος Α. Πάλλης

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΑΛΑΣΕΩΣ,"

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 186)

Ὀκτώβριος 18 . .

Ἐδέχθην σήμερον τὴν ἐπίσκεψιν προσώπου, τοῦ ὁποίου πρὸ πολλοῦ εἶχον χάσει τὰ ἔγγραφα, ἀλλὰ διὰ τὸ ὅποιον οὐδέποτε ἔπαυσα νὰ ἐνδιαφέρωμαι ζωηρῶς. Τὸ πρόσωπον τοῦτο εἶναι ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη μου Ἑμμά. Ἀορίστως πως ἐγνώριζον τὴν ἱστορίαν τῆς, ἤξευρον ὅτι μετὰ καλλιτέην ἀνατροπὴν ἐνυμφεύθη παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων τῆς ἑξῆς νεανίας, διδάκτορα τῆς φιλολογίας καὶ καθηγητὴν εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς πόλεώς μας, τοῦ ὁποίου πολὺ ἐπὶ τὸν προτερήματα καὶ τὰς ἐπαγωγὰς χάριτας· ἐκ τοῦ χρόνου δὲ τῶν γάμων τῆς εἶχεν ἀποσπῆθαι εἰς προάστειόν τι, καὶ εἶχεν ἐκεῖ ἀποφεύγουσα πᾶσαν σχέσιν μετ' ἐκείνων, οἵτινες τὴν εἶχον γνωρίσει ἄλλοτε. Ἦλθε σήμερον πρὸς ἐμέ, καὶ ἰδυσκολεσθὲν ν' ἀναγνωρίσω εἰς τὴν ὄψαν καὶ πτωχὴν ἐκείνην γυναῖκα μὲ τὴν καταβεβλημένην μορφήν καὶ ἐνδυμασίαν, ἐφ' ἧς μόλις ἔγνων τῆς παλαιᾶς λαμπρότητας διασώζοντο, τὴν ὁραίαν νεάνίδα, τὴν ξανθὴν καὶ μελανόφθαλμον, τὴν τόσῳ κομψὴν καὶ τίσῳ φιλόκαλον πάντοτε. Ἡ Ἑμμά ἐκράτει ἀπὸ τὴν χεῖρῃ θελατικὴν τριετὴ παιδείαν, ζῶσαν αὐτῆς εἰκόνα, ἥτις μοι ὑπενόησε τὴν Ἑμμάν τοῦ παρελθόντος. Τὰς ἐδέχθην ὅσον ἡδυόμην καλλιτέρον, καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου συγκινηθεῖσα ἀναμφισβότως ἐκ τῆς συμπαθείας, τὴν ὁποίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀνεγίνωσκε, μοι εἶπε: «Δὲν ἠθέλησα νὰ ἀναχωρήσω χωρὶς νὰ σ' ἀποχαιρετίσω, Ἰσαβέλλα μου, διότι πάντοτε ἐφάνης καλὴ πρὸς ἐμέ. — Πῶς! ἀνέκραξα, ἀναχωρεῖς; — Ναι, πηγαίνω εἰς Παρίσιον... Ὁ σύζυγός μου ἀπολόθη τῆς θέσεώς του...» Ἀπελόθη! — Ναι, φαίνεται ὅτι δὲν ἠκολούθησεν ἀκριβῶς τὸ πρόγραμμα τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ὁ Ἱπουργὸς τὸν ἀπέλυσε διορίσας εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἄλλου καθηγητῆν, ὅστις ἔφθασε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. — Θεέ μου! καὶ θὰ εὗρητε εἰς Παρίσιον πόρον ζωῆς; — Ὁ σύζυγός μου τὸ ἐλπίζει, μοι ἀπεκρίθη μὲ πικρὸν μειδίαμα. Θὰ ἐργασθῇ εἰς τὴν σύνταξιν ἐφημερίδος τινὸς τοῦ θεάτρου... ἥδη ἔχῃ μετὰς πρώτας αὐτοῦ δοκιμὰς εἰς ἐφημερίδα τῆς πόλεώς μας...»

Δὲν ἐτόλμων νὰ ἐκφέρω οὐδεμίαν γνώμην, ἀλλ' ἐτρόμαζον ἀναλογιζομένη ὅποιον μέλλον περιέμενε τὴν δυστυχὴ Ἑμμάν εἰς τὸν νέον δι' αὐτὴν κόσμον ὅπου ἐπρόκειτο νὰ εἰσαχθῇ. Ἠνύκησεν ἐκείνη τὴν σιωπὴν μου, καὶ μοι εἶπε καταπίνουσα τὰ δάκρυά της: «Τὸ ἠθέλησα, ἐξαδέλφη μου, ἥδη πρέπει τὰ πάντα νὰ ὑποφέρω· τὴν πτωχίαν, τὸν πλάνητα βίον, τὴν ἀνίαν συναναστροφὴς ἀσυνήτου πρὸς τὰ ἰδικά μου ἥδη αἰσθήματα, καὶ τὸν

φόβον χειροτέρου μέλλοντος· ναι, ὁφείλω τὸ πᾶν νὰ δεχθῶ.

Ἐγὼ ἠθέλησα τὸ συνοικέσιον τοῦτο, παρήκουσα τοὺς γονεῖς μου, καὶ δὲν δύναμαι νὰ παραπονεθῶ, διότι μοι προσέειπον πᾶν ὅτι τώρα μοι συμβαίνει. — Ἀλλ' οἱ γονεῖς μου, ἀγαπητὴ Ἑμμά, θὰ σὲ ἀρῇσουν νὰ διατρέξῃς τοὺς κινδύνους μιᾶς τήσου θλιβερᾶς τύχης; — Τὴν δυσπρόγνωσταν καὶ δὲν θέλουν πλέον νὰ με ἴδω, μοι εἶπε χαμηλότερα τὴν κεφαλὴν. Δὲν μοι ἐπέτρεψαν δὲ οὐτε αὐτὴν τὴν μικρὰν μου Ἑσθήρ, τὸ πτωχὸν τοῦτο τέκνον μου νὰ τοῖς παρουσιάσω. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον ὁ σύζυγός σου εἶνε ἀξίος τῶν θυσιῶν, εἰς ἃς πρὸς χάριν τοῦ υποβόλλῃσαι; — Ἦνεν καλός, μὲ ἀγαπᾷ, ἀλλὰ...» Δὲν ἐτελείωσεν, ἀλλ' ἐγὼ ἀεμνήσθην τί εἶχον ἀκούσει περὶ τῶν ἀταξιών τοῦ νεανίου ἐκείνου, καὶ περὶ τῆς μικρᾶς προσοχῆς, ἣν ἐξίδε διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὸ μέλλον τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου του.

«Ναι, ἐπανέλαβε μετ' ὀδυνηρᾶς ζωηρότητος, ἠθέλησα νὰ υπανδρευθῶ, ἡγάπων, καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἡγαπήμην, δὲν εἶχον δὲ τὴν δύναμιν, καὶ ἴσως οὐδὲ ἀρκετὰς ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἀρχάς, ὥστε ν' ἀντισταθῶ εἰς τὸ αἰσθήμα, ὅπερ μὲ παρέσυρεν. Οἱ γονεῖς μου μοι παρέστησαν καὶ τὴν ἐλλείψιν τῆς παρουσίας, καὶ τὸ ἀβέβαιον τοῦ μέλλοντος, καὶ τὴν ἐλαφρότητα τοῦ χαρακτῆρος ἐκείνου, ἣν ἡγάπων. Ἀντίεστην εἰς τὰς θαπείας των, περιεφρόνησα τὰς ἀπειλὰς των, ἔδωκα τὸν λόγον μου καὶ ἐτόλμησα νὰ βιάσω τὴν θέλησιν τῶν γονέων μου καὶ ἀμνησῶν χρῆσιν τῶν ὀπὸ τοῦ νόμου ἐπιτετραμμένων δικαιωμάτων, δι' ὅπερ οὐδέποτε θὰ συγχωρήσω ἑμαυτὴν, Ἰσαβέλλα... Ἄ! ἐὰν τιμωροῦμαι τώρα, τιμωροῦμαι δικαίως, ἀλλὰ δὲν ἠνύκησα τὸ σφάλμα μου παρ' ὅταν καὶ ἐγὼ ἐγεῖνα μύτην. Ἐπανδρεύθην, καὶ τοῦ πατρός μου οἱ λόγοι ἐπηλήθευσαν ὅλοι, διότι δὲν εὗρον ἐν τῷ γάμῳ εἰμὴ τὴν θλίψιν, τὴν ἀνησυχίαν, τὴν δυσπιστίαν τοῦ συζύγου μου, διότι δὲν δύναται νὰ μ' ἐκτιμᾷ, οὐτε νὰ ἔχῃ παποίθησιν εἰς ἐμέ—τὸ γνωρίζω καλῶς— καὶ τέλος τὴν πτωχείαν καὶ τὴν φοβερὰν περὶ τοῦ ἄρτου φροντίδα. Τώρα ἀφίνω τὴν γενέθλιον χώραν μου, καὶ πηγαίνω ὡς ἐγκαταλειμμένον παιδίον νὰ ζητήσω εἰς Παρίσιον πόρον ζωῆς, καὶ νὰ ζήσω ἐν μέσῳ ἀγνώστων, ἐν μέσῳ κόσμου, ὅστις δὲν εἶνε ἰδικός μου, τοῦ κόσμου τῶν παρασκηνίων καὶ τοῦ θεάτρου. Ἄ! Ἰσαβέλλα, ἵποια τιμωρία!»

Προσπαθήσῃ νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ ν' ἀναζωπυρήσῃ τὸ θάρρος τῆς, πλὴν εἶνε πολὺ καταβεβλημένη. Ἡ ὀργὴ τῶν γονέων τῆς βαρύνει ἐπ' αὐτῆς, καὶ ταπεινὴ εἰς τὴν πικρὰν τῆς μεταμέλειαν, δὲν τολμᾷ νὰ μείμῃ τὴν αὐστηρότητα αὐτῶν. Ἐθώπευσα τὸ κοράσιον, καὶ ἐπῆνεσεν τὴν καλλονὴν του καὶ τὴν εὐφρα φυσιογνωμίαν του, καὶ τοῦτο ἔδωκεν ὀλίγην χαρὰν εἰς τὴν δυστυχὴ μητέρα· κατόπιν μὲ ἀφῆκε λέγουσα «Ἔλαί! ἡ μόνη ἐκ τῶν συγγενῶν, τὴν ὁποίαν τολμᾷ νὰ ἴδω... Ἔλαί! εὐσεβὴς σὺ... Προσεύχου δι' ἐμέ, καλὴ μου Ἰσαβέλλα, προσεύχου διὰ τὸν δυστυχὴ μου σύντροφον, εἶνε καλὸς καὶ μὲ ἀγαπᾷ, ἥτο ἀξίος καλλιτέρας τύχης...»

Ἀναχώρησε, καὶ μετ' αὐτῆς πολὺ τεθλιμμένην. Ἰδοὺ τ'

ἀποτελέσματα συνοικισίου, εἰς τὸ ὁποῖον μόνος ὁ ἔσρος ἐλή-
φθη ὑπ' ὀψιν.

Ὁκτώβριος . . .

Ὡμίλησα εἰς τὸν Ἀλβέρτον διὰ τὴν δυστυχίαν μου ἐξα-
δέλφην, καὶ ἀνέλαβε νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ αὐτῆς παρὰ τῇ
οἰκογενείᾳ της, μετὰ τῆς ὁποίας ἔχει σχέσεις. Ἡ Ἐρ-
ριέττα θὰ τῇ δώσῃ ἐπιστολὰς συστατικὰς διὰ διαφόρους
ἐν Παρισίοις φίλους της, ὅπως δυνηθῇ νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τὸν
σύζυγόν της θέσιν εἰς καμμίαν ἄλλην ἐφημερίδα παρὰ εἰς
θεατρικὴν. Ἐῖθε νὰ ἐπιτύχουν. Ἐν τούτοις ἐγὼ μετὰ τῆς
Ἐρριέττας ἡτοίμασα διὰ τὴν μικρὰν θυγατέρα της πολλὰ
φορεματάκια καὶ μικρὰ ἀσπρόρουχα, διάφορα παιγνίδια,
βιβλία καὶ γλυκίσματα, καὶ τὰ ἐστειλαμένον παρακαλοῦσαι
τὴν μητέρα νὰ τὰ δεχθῇ δι' αὐτήν.

Νοέμβριος 18 . .

Ὁ Ἀλβέρτος ἐπέτυχε κατὰ τὸ ἤμισυ τὰς προσπάθειάς
του. Οἱ γονεῖς τῆς Ἐμμάς δὲν ἤθελαν νὰ ἴδουν οὔτε
αὐτὴν οὔτε τὸ τέκνον της, ἀλλὰ συγκατένευσαν νὰ τῆς
ἀποστέλλωσι κατὰ μῆνα χρηματικὸν τι ποσὸν διὰ τὰς
ἀπολύτους ἀνάγκας της. Ὁ ἀδελφός μου ἐλπίζει νὰ τοὺς
συμφιλιώσῃ καθ' ὁλοκληρίαν μετ' αὐτῆς. Ἀλλ' ἀπαι-
τεῖται χρόνος. Ἡ Ἐμμά ἀνεχώρησε τῆς πόλεως μας σή-
μερον, πάντοτε τεθλιμμένη, ἀλλὰ τοῦλάχιστον βλέπουσα
φωτεινόν τι σημεῖον εἰς τὸν ὀρίζοντά της. Ἐπεσχέθη νὰ
μὰς γράψῃ, καὶ ἡμεῖς θὰ προσπαθήσωμεν νὰ τὴν ὑποστη-
ρίσωμεν καὶ νὰ τὴν ἐνθαρρύνωμεν. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΝ ΠΕΡΙΚΟΠΗΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ 22 ΙΟΥΛΙΟΥ

(Μαθ. 1Α'. 22—34)

Ὁ Κύριος ἡμῶν, μετὰ τὴν ἀγαθοεργίαν καὶ τὸν κά-
ματον τῆς ἡμέρας, ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἔσρος μόνος, καὶ προσ-
νυχήθη. Ὅποια δι' ἡμᾶς εὐτυχία, ἀν κατὰ τὸ παρὰ-
δειγμα τοῦτο τοῦ Σωτῆρος μας συμμορφώωμεν τὸν ἑα-
σόν μας βίον!

Ἀγαθοεργία καὶ προσευχή εἶνε δύο μεγαλοδύναμοι
πύργους, αἵτινες μὰς φέρουσι πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ὁ Ἰησοῦς προσεύχεται ἐπάνω εἰς τὸ ἔσρος, καὶ οἱ μα-
θηταὶ του, ἐντὸς τοῦ πλοίου, βασανίζονται ἐν τῷ μέσῳ
τῆς θαλάσσης, ἀπὸ τὴν ἐναντιότητά τοῦ ἀνέμου καὶ τὴν
σφοδρότητα τῶν κυμάτων· ὅτε δὲ κατόπιν ἐκεῖνος εἰσῆλ-
θεὶς εἰς τὸ πλοῖον, ὁ ἀνεμος ἐκόπασε, καὶ φαιδρὸν καὶ
ἐλεύθερον τὸ πλοῖον, ἐσχίσε τὰ γαλιλαια ὕδατα κατευ-
θυνόμενον πρὸς τὴν γῆν Γεννησαρέτ. Οὕτως, εἰς τὸν βίον
ἡμῶν, ὅταν ὁ Ἰησοῦς ᾖ ἐξω αὐτοῦ, τῆς ἀπιστίας ἢ τῆς
ὀλιγοπιστίας ὁ ἀνεμος καὶ τῶν παθῶν τὰ κύματα, μὰς
φέρουσιν εἰς σάλους καὶ κινδύνους, καὶ βασανισμοὶ ἀφόρη-
τοι συνέχουν τὰς ψυχὰς μας. Ἀλλ' εἰσῆλθεν ὁ Χριστὸς
εἰς αὐτάς; Ἀσφαλὲς καὶ ἐλεύθεροι, ἀπάραχοι καὶ γα-
λήνιοι, σχίζουσι τὰ κύματα τοῦ βίου, κατευθυνόμενοι πρὸς
τὸν εὐδὸν καὶ φαιδρὸν τοῦ οὐρανοῦ λιμένα.

Εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, περιπατῶν ὁ Ἰησοῦς ἐπάνω
εἰς τὰ κύματα. ἐκλαμβάνεται ὡς φάντασμα παρὰ τῶν
μαθητῶν του. Οὕτω καὶ ἡ πνευματικὴ σκοτία εἶνε ἡ μή-
τηρ πάσης πλάνης καὶ παρεξηγήσεως. Ὅλοι ἐκεῖνοι, οἵ-
τινες ἀρνοῦνται τοῦ Κυρίου τὴν θεότητα, διατελοῦσιν
εἰς τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας καὶ εἰς τῶν παθῶν τοὺς σάλους
καὶ τοὺς κινδύνους, καὶ ἡ ἀρνήσις των εἶνε ἡ κραυγὴ τῆς

ἀμαθείας καὶ τῆς ἀκαταστασίας των. Ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ
Κυρίου διαλύει πᾶσαν πλάνην περὶ τοῦ προσώπου του,
καὶ ὅστις τὸν ἀκούει μὲ καρδίαν ἀδόλον, εὐλαβηρῶς, πι-
στεύει, καὶ μετὰ τῆς πίστεως λαμβάνει φῶς· ἐλήθειαν,
ἐπίγνωσιν, ἀσφάλειαν καὶ σωτηρίαν.

Ἀλλὰ πῶς πιστεύει ὁ πλάνης εἶνε πῶς, ἡ ἀμαθία,
ἡ θερμότης, ἡ ἀνευ δισταγμοῦ, ἐνῶ ἡ ὀλιγοπιστία, ὡς ἡ ἀπί-
στία ἐπικινδύνους· κ' ἐπισφαλὴς, σαλεύει καὶ καταβυθίζει.
Τοῦ Πέτρου τὸ παράδειγμα μὰς ἐδειξεν ὅποια θαύματα
ἡ πίστις κατορθώνει, καὶ ὅταν ἀβυσσοῦ ὑπὸ τοὺς πόδας
μας ἡ ὀλιγοπιστία διανοίγῃ. Ἀν δέ ποτε, ὡς ἄνθρωποι,
εἰς ὥρας κλονισμοῦ καὶ σάλου, τῆς ὀλιγοπιστίας ἔρμαια
νὰ καταστῶμεν κινδυνεύσωμεν, ὁ Κύριός μας ὁ πάντοτε
εἶνε ἐξίσου καὶ φιλόστοργος, κ' εἰς τὴν κραυγὴν τὴν
πρώτην, τὴν ὁποίαν θὰ τῷ ἀπευθύνωμεν, ἐὰν θερμὴ ἐκ
τῆς καρδίας μας ἐξέλθῃ ἰκεσία, μὰς τείνει χεῖρα βοηθῶν
καὶ μὰς ἐξαρπάζει καὶ μὰς σώζει ἐκ τοῦ μέσου τῶν
βιοτικῶν καὶ ψυχικῶν κυμάτων.

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΠΕΡΙ

ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ—ΕΠΙΓΝΩΣΕΩΣ—ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ ἔκδοσις τῆς «Ἐπιγνώσεως» προσκλήθη κυρίως ἐκ
τοῦ ὅτι ἡ «Ἀνάπλασις», θέλουσα νὰ συντάσσεται δημο-
δέστερον χάριν τῶν ἐκ παντοίων τάξεων συνδρομητῶν
αὐτῆς, καὶ νὰ προβαίνει εἰς εὐρύτεραν δσημέραν διδάσκει
παρὰ τῇ λαῷ, κατέστησε σπανιωτέραν εἰς τὰς στηλας της
τὴν ἐπιστημονικὴν ἀρθρογραφίαν. Ἐν τούτοις ἡ πολλὰχού
τοῦ ἐσωτερικοῦ πνευματικὴ ἀντίληψις εἶνε τοιαύτη, ὥστε
πλείστοι συνδρομηταί, οἵτινες ἐνεγράφησαν ἄρθροι ἀπὸ
τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου, ἄρθροι καὶ παρητήθησαν ἅμα τῇ
λήξει τῆς συνδρομῆς των, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ὕλη καὶ ἡ
γλῶσσα τῆς «Ἀναπλάσεως» προϋποθέτουσι μᾶλλον ἀνε-
πιτυμένους ἀναγνώστας. Ἐξ ἀντιθέτου, οἱ ἀρχαιότεροι
τῶν συνδρομητῶν αὐτῆς, τοῦ ἐξωτερικοῦ ἰδίᾳ, μὰς ὑπεν-
θύμιζον τὰς παλαιότερας ἡμέρας της, καὶ ἤξιον ὅπως ἡ
«Ἀνάπλασις» ἐπανέλθῃ, καθ' ὅσον ἐπιτρέπει ὁ νῦν γά-
ρος της, εἰς τὸ σύστημα τῆς πρὸ τετραετίας συντάξεως
αὐτῆς.

Πρὸς ἐξοικονόμωσιν τῶν ἀντιμαχομένων τούτων ἀπαιτή-
σεων, καὶ μείζονα ὠφέλειαν καὶ τῶν δύο φιλοθρησκῶν
τάξεων, ἐκρίθη καταλληλοτέρα ἡ ἐξῆς λύσις. Ἡ ἔκδοσις
τῆς «Ἐπιγνώσεως» διακόπτεται, καὶ ὁ κ. Νικόλαος Ι.
Γαλανὸς τὴν δι' αὐτὴν ἐργασίαν του θὰ προσφέρῃ τοῦ λοι-
ποῦ εἰς τὴν «Ἀνάπλασιν», τῆς ὁποίας καὶ ἡ λοιπὴ ὕλη θὰ
ὑποβληθῇ εἰς ἀνάλογον διαρρύθμισιν· χάριν δὲ τῶν ἀπο-
κλειστικωτέρων φίλων τῆς λαϊκωτέρας θρησκευτικῆς ἀρθρο-
γραφίας ὁ διευθυντὴς καὶ συντάκτης τῆς «Ἀναπλάσεως»
κ. Μιχαὴλ Ι. Γαλανὸς προέβη ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος ταύτης
εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐβδομαδιαίας πολιτικοθρησκευτικῆς ἐφημε-
ρίδος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁρθόδοξία», μὲ ἐτησίαν συνδρομὴν
δραχμῶν τεσσαρῶν διὰ τὸ ἐσωτερικόν, καὶ φρ. χρ. πέντε
διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Ἐπιγνώσεως», ὅσοι κατέ-
βαλον τὴν ἐτησίαν αὐτῶν συνδρομὴν, θὰ ἐπιστραφῇ τὸ
ἤμισυ αὐτῆς· οἱ δὲ μὴ πληρώσαντες παρακαλοῦνται νὰ
καταβάλωσιν εἰς τοὺς οἰκείους ἀνταποκριτὰς τὸ ἀντίστοιχον
τῶν ἐκδοθέντων φύλων μισῆς ἐξαμηνίας, φρ. 2' 1/2 οἱ ἐν
τῷ ἐσωτερικῷ, φρ. χρ. 2' 1/2 οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΔΑΧΕΜΑ